

"El somriure i la generositat infinita dels nens kenyans"

El mateix dia en què acaben la selectivitat, sense massa temps per descansar de la recta final del batxillerat, un grup de 35 joves agafen les maletes per embarcar amb destí a Nairobi (Kenya) a fer un voluntariat de quinze dies a escoles dels barris més pobres.

17/07/2018

Amb l'equipatge porten 60 bosses de material per repartir entre els nens. Les han omplert de tot: pilotes, samarretes i botes de futbol, frisbees, material esportiu, llibretes... Són estudiants de batxillerat del col·legi Viaró, La Farga i Santa Isabel, alumnes que han volgut dedicar part del seu estiu a ajudar a millorar les condicions dels nens que viuen als slums de Nairobi (Kenya) i de les seves famílies.

Un cop a Kenya comença l'aventura. Un acompanyant natiu que facilitarà la seva estada, el Moses Muthaka. Només parla anglès, però “sempre s'adreça amb un somriure a cadascú, i pel nostre nom”, diu Juan Miguel. L'han trobat a través de l'amic d'un amic d'un amic... Amb un autobús es traslladaran a Eastlands College of Technology, que durant quinze dies serà la seva casa a Nairobi. Juntament amb els estudiants d'aquest centre educatiu es

dedicaran a fabricar pupitres per les aules. Serà un treball en equip.

Sense perdre temps aquest grup de joves *mzunju* (*home blanc en suajili*) es divideixen en sis grups de treball per "muntar taules per a les escoles dels *slums*, que són els barris més pobres a les afores de la capital, donar classes a les nenes i nens kenyans, repartir menjar a famílies perquè al menys tinguin un menjar diari... Estan "disposats a fer el que calgui!" diu el José, que un cop aterrat a Barcelona afirma convençut que "fins que no vius un voluntariat amb el qual veus tantes persones que viuen amb tan poc, no ets conscient de les necessitats que hi ha al món". El Robert diu que és "una experiència brutal" perquè "el poc que dones a aquells nens, a aquelles famílies, t'ho agraeixen infinitament; és un abans i després". Afegeix que "qualsevol queixa que tinguis esdevé absurda,

t'adones de la gran sort que és néixer on has nascut".

Un record que se'n porta el Robert és el d'un nen ajagut a terra i amb molt mal de cap per no haver menjat res des de feia temps. En José afegeix que "alguns nens van al col·legi perquè és l'únic lloc on mengen alguna cosa". En aquest sentit, li va sorprendre la generositat i alegria de la quitxalla. Explica que "un dels darrers dies a un de nosaltres li quedava una galeta, la va donar a una nena d'uns 6 anys, i el primer que va fer és partir-la i donar-li un tros al seu germà petit, i després va començar a esmicolar-la a trossets entre els altres nens i nenes fins que ella es va quedar sense cap bocí. Va continuar caminant amb un somriure".

Mostrar un camí

Durant els 15 dies el Moses els ha acompanyat arreu on anaven i els ha

ajudat a entendre la realitat del país. Ell porta molt de temps treballant en la millora de les condicions de les famílies pobres, aquest grup de joves de Barcelona l'ajudarà uns dies. Del que n'han après, en Robert destaca que "convé conèixer molt bé les famílies i els fills del Sinaí, un dels *slums* on hem estat, i donar beques aquells nois i noies que poden aprofitar l'ajuda per sortir de la situació de pobresa i després que es responsabilitzin d'ajudar les seves famílies". "Molts nens creixen pensant que no hi ha res millor fora d'allí i des d'Eastlands i Strathmore University intenten mostrar-los que si que existeix alguna cosa millor i que ells poden aconseguir-ho", matisa el José. L'educació és la gran eina i el repte a assolir.

Han portat llibretes i lots escolars, "no us podeu imaginar l'alegria dels nens, i quan hem acabat de repartir-ho tot s'han acostat dos professors i

ens han demanat una llibreta perquè tampoc en tenen", explica el professor Juan Miguel. Al José també li va impressionar "veure en una classe de mates com els nens apuntaven les operacions per resoldre un problema a les mans i a la llibreta només el resultat per aprofitar-la al màxim i que durés més".

La vida als slums

La imatge amb què es queda el Robert és la "d'un pare a l'entrada del barri, amb rostre seriós, segurament conscient de la seva realitat i els nens al costat somrients perquè és l'única realitat que coneixen". Els nens kenyans "sempre surten a rebre'ns, saben els nostres noms, no estan acostumats a què passin blancs per l'*slum*, estan meravellats i feliços que els saludem amb un somriure i ens hem après alguns noms", comenta el professor Borda.

Les cases "són habitacles de 3 per 3 metres, on viuen 5 o 6 persones, sense aigua ni llum. Un dels professors de les escoles ens ha dit que paguen 10 euros mensuals per una casa al costat de clavegueres obertes, sense llum, i 20 euros si volen llum. Moses per la seva banda m'ha comentat que nois del grup li han donat, pel seu compte, diners per a les famílies dels *slum*, per pagar el lloguer o el que calgués".

Sembla que ha valgut la pena passar tot "un any preparant el viatge amb concerts, campionats esportius, sopars per recaptar fons; hem fet molta pinya" diu el Robert. "Al final hem aconseguit acabar les 100 taules per a les escoles, pintar tres aules d'Eastlands, i preparar les instal·lacions per uns focus a l'escola d'Eastlands: missió complerta", diu el Juan Miguel. L'any vinent més.

Ara el grup compartirà la seva experiència amb els companys de 1er de batxillerat de la seva escola. A veure si s'animen a continuar amb la iniciativa que porta ja tres anys duent-se a terme i els dóna una visió molt més amplia del món. Han anat a ajudar però el qui dona també rep. *Asante sana* (moltes gràcies).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-somriure-i-la-
generositat-infinita-dels-nens-kenians/](https://opusdei.org/ca/article/el-somriure-i-la-generositat-infinita-dels-nens-kenians/)
(06/04/2026)